

γυρεύουνε τὰ παιδιὰ δὸν Κρήτ. Γυρεύει τὰ δικά του χτήματα καὶ ἀφίνει τὰ δικά μας Πάτμ. Δὲ τ-τὸ γυρεύουν τ-τὸ παιδί (δὲν φροντίζουν διὰ τὴν ὑγείαν του) Κάρπ. Τώρα πωὸς θὰ βρεθῇ νὰ μὲ 'υρέψ'! Λεῦκ. Ἡ καρδιά μου τζὸ 'υρεύει τα (δὲν τὰ θέλω) Φάρασ. β) Μέσ., φροντίζω περὶ τῆς ὑγείας μου διὰ τῶν ἱατρῶν ἢ θεραπευτικοῦ μέσου, ἐπὶ πασχόντων τὰς φρένας ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς νόσου. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) Σύμ.: Ἐγ-γυρεύεται (δὲν φροντίζει περὶ τῆς ὑγείας του) Σύμ. Νὰ 'υρευτῆς σὲ κανένα γιατρό, νὰ 'ῆς πῶς θέν-ν' ἀποκάμης Κάρπ. Ἐγυρεύτηκα 'ς οὐλ-λους τοὺς ἱατρούς, ἀμ-μὰ 'ἐμ-μον κάμαν τίποτε Κύπρ. Εἶδα κάεται τσ' 'ἐ βάει νὰ γυρευτῇ; Σύμ. Ἄν ἐγυρεύετον, 'ἐν ἐπεθάτισκεν Λεμεσ. Παρὰ τὸ μέσ. καὶ ἐνεργ. μετβ. (βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Δ (1907 - 1908), 86 κ.ἐξ.) Ρόδ. Σύμ.: Τὶ διαλοοῦνται τσαὶ 'ἐ βάουν - νὰ τὸν - γυρέψουν; (τί σκέπτονται καὶ δὲν φροντίζουν διὰ τὴν θεραπείαν του, δι' ἱατρῶν ἢ δι' ἄλλων τρόπων;) Σύμ. 8) Φροντίζω διὰ λειτουργιῶν καὶ παρακλήσεων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς νεκροῦ πού βρικολάκισσε Ρόδ. Σύμ.: Ἐπῆα g' ἐγυρέφα δὸν, γιατί εὐρίσκει δὸ δις νύχτες Σύμ.

γύρεψη ἡ, Ἀθῆν. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν. Δίβρ. Κυνοῦρ. Μάν. Ξηροκ.) Σύμ. ὕρεψη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γύριψ' Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γ υ ρ ε ῦ ω.

1) Ἡ ζήτησις ἐνθ' ἀν.: Δὲν ἔχει φέτο γύρεψη ἢ σταφίδα Κεφαλλ. Ἐφέτι δὲν ἔχουνε τὰ κριάτα ὕρεψη καὶ σφάζουν ἀβέρτα οἱ χασάπηδες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θὰ σαπίσουν ὅλες οἱ ντομάτες 'ς τὰ περιβόλια φέτος, δὲν ἔχουνε γύρεψη Πελοπν. (Κυνοῦρ.) Ἐν ἔχουν ἔφετι γύρεψη δὰ μανδάρνια κι 'ὰ τζημιωθοῦν οἱ λεσπέρηδες (= γεωργοὶ) Σύμ. Ἡκαμά του μιὰ γύρεψη Κρήτ. Συνών. γ υ ρ ε μ α, 1) γ υ ρ ε μ α τ ι ᾶ, ζ ῆ τ η σ η, ψ ᾶ ξ ι μ ο. 2) Ἀνάγκη, ἔλλειψις οἰκονομικῶν πόρων Πελοπν. (Ξηροκ.): Φρ. Τὴ γύρεψή του νὰ 'χη, ἀφοῦ δὲ θέλει νὰ μπάσῃ ἀνθρωπο σπίτι της (ἀρά).

γυρέψιμο τό, ἐνιαχ. γκρέψιμο Καππ. (Ἀραβάν.) κρέψιμα Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γ υ ρ ε ῦ ω.

Γ υ ρ ε ψ η 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.

γυρεπούλης ἐπίθ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν.) — Ν. Πολιτ., Παροιμ., 4. 264. Θηλ. γυρεπούλω Κεφαλλ. Οὐδ. γυρεπούλικο Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γ υ ρ ε ῦ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὅ λ η ς.

Ὁ διαρκῶς ζητῶν, ὁ αἰτητικὸς ἐνθ' ἀν.: Ξέρεις τί γυρεπούλης εἶν' εὐκενός; Νὰ μὴ γαταλάβῃ πῶς ἔχεις κατὶ 'ς τὸ σπίτι σου! Κεφαλλ. Κ' ἡ γυναῖκα του ἔτσ' εἶναι κ' ἐκείνη, γυρεπούλω αὐτόθ. Γυρεπούλικο παιδί, ὅ,τι 'δῇ τὸ γυρεύει αὐτόθ. Πρόσεξέ τονε, γιατί εἶναι γυρεπούλης, μὴ λάχῃ καὶ σοῦ ζητήσῃ δανεικὰ Ἰθάκ. || Γνωμ.

Τὴ φιλιὰ τοῦ γυρεπούλη | χάρισέ του την, νὰ φύγῃ (ὁ δεχόμενος δῶρα ἀπὸ αἰτητικὸν ἐνοχλεῖται διαρκῶς παρ' αὐτοῦ δι' ἀνταπόδοσιν) Ν. Πολιτ., Παροιμ., 4. 264

Τὴ φιλιὰ τοῦ γυρεπούλη | μὴν τὴ πεθυμᾷς ποτέ σου (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Γορτυν.) Ἄ θες νὰ δὸν ξεφορτωθῇς τὸ γυρεπούλη, μήτε καὶ τσι φλοῦδες ἀπ' τ' ἀγούρια πού πετᾷς νὰ μὴ δὸς δώσης (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κεφαλλ.

γύρη ἡ, Ἡπ. (Μαργαρίτ.) ὕρη Λευκ. Μεγανῆς. γύρος ὁ, Κίμωλ. γύρους Στερελλ. (Φθιώτ.)

Τὸ ἀρχ. οὖς. γ ὕ ρ ι ς.

Ἡ γύρις τῶν ἀνθέων ἐνθ' ἀν.: Τὸ μελίσσι πάει ὅσο θέλεις μακριά, ἂν εἶναι νὰ 'βρῇ τὴν ὕρη πού τὴ χρειάζεται Μεγανῆς. Μαζεῦ' ἡ μέλ' σσα γύρους ἀπὸ διάφορα λιλοῦδια κι τὴ φκεῖν τὴν κινήθρα Στερελλ. (Φθιώτ.). Συνών. θ ρ ο φ ὁ ς, κ ῆ ρ ι θ α ς, τ ρ ο φ ῆ.

γυρητέο τό, Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ υ ρ ῖ ω καὶ κατ' ἀναλογία πρὸς ἄλλα ρηματικὰ παράγωγα εἰς -τ ε ῖ ὁ, ὡς πα ρ α κ α λ ε τ ε ῖ ὁ, πα ρ α μ ι λ η τ ε ῖ ὁ, πα ρ α τ η ρ η τ ε ῖ ὁ, φ α φ λ α τ ε ῖ ὁ κ.ά.

Τὸ περιφέρεσθαι διαρκῶς: Ἰδὲ γυρητέο πού τό 'εις αὐτὶς τίς μέρες! Ὅλο γυρίζεις. Συνών. γ υ ρ ῖ ὁ 1.

γυρί τό, Ἀνδρ. (Κόρθ.) Ἀστυπ. Κάρπ. Κρήτ. (Ἀχεντρ. Κίς. Σέλιν. κ.ά.) Κύθν. Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Ἡλ. Πάτρ. Πύργ.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σύμ. ὕρι Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. 'ερὶ Κάρπ. γυρίν Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πάφ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ὕριν Κύπρ. γερὶν Πόντ. (Χαλδ.) γύρι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Στεμν.) ὕρι Πελοπν. (Γαργαλ. Κοπανάκ.) νγύρι Καλαβρ. (Μπόβ.) Πληθ. ὕριζιὰ Κάρπ. Κάσ. ὀριζιὰ Κάρπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. γ ὕ ρ ο ς. Οἱ τύπ. γ υ ρ ῖ ν καὶ γ ὕ ρ ι ν καὶ Βυζαντ. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 498 «λιβάδιον παράκειται γύριν ἀγροικῇ φωνῇ καλούμενον» Θεοφάν. Συνεχ., 181.

1) Ὁ γύρος, ὁ κύκλος, τὸ περίγραμμα Κρήτ. (Κίς. Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἡλ. Πύργ. Στεμν.): Τὸ γυρί τοῦ καπέλου Κίς. Σέλιν. 'Σ τὸ γυρί τσῆ σκάφης ἔχουνε ἀπομείνει τριμύδια (= τρίμματα ζύμης) Κίς. || Ἄσμ.

Κ' ἡ τρίτη ἡ καλύτερη τὸν ἥλιο συνοριάζει

καὶ τὰ φλοριά γυριάζει,

τὰ γύριασ', ἐξεγύριασε, ἐννιὰ γυριά τὰ κάνει

καὶ 'ς τὸ λαιμὸ τὰ βάνει

Ἡλ. Πύργ. β) Ἡ στεφάνη τῆς ἀλιευτικῆς ἀπόχης Στερελλ. (Μεσολόγγ.) γ) Ὁ περὶ τὸν σωρὸν τοῦ λιχμισθέντος σίτου χαραχθεὶς κύκλος Κρήτ. (Ἀχεντρ.): Ψηλὰ τό 'σασες τὸ γυρί. δ) Τὸ περὶ τοὺς λίθους τοῦ ἀνεμομύλου ξύλινον προστατευτικὸν φράγμα Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.): Τὰ 'ερὶὰ τοῦ μύλου Κάρπ. Συνών. γ ὕ ρ α 4 β. ε) Τὸ περὶ τὸν χειρόμυλον κυκλικὸν ἐκ πηλοῦ μικρὸν περιτείχισμα πρὸς συγκράτησιν τοῦ διασκορπιζομένου ἀλεύρου Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) στ) Μικρὸς ἀγρὸς περιβαλλόμενος διὰ μανδροτοίχου Κάσ.: Νὰ εἶχεν ἓνα μικρὸ ὕρι ἐκεῖ. ζ) Τὸ διαχώρισμα μάνδρας ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἀπομονοῦνται τὰ μικρὰ ζῶα τοῦ ποιμνίου Πόντ. (Χαλδ.) η) Τὸ περὶ τὴν ἐστίαν τῆς οἰκίας ἐλαφρῶς ὑψούμενον λίθινον θωράκιον Κάρπ.: Πᾶμε 'ς τὸ ὕρι κοντὰ νὰ βράσωμε (= νὰ θερμανθῶμεν) θ) Μετὰ ἡ καὶ ἄνευ τῆς προθ. ἀ π ὁ ἐπιρρηματ., πέριξ Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ.: Ἄσμ.

Ὅνταν νὰ μπῶ 'ς τὴν ἐκκληθᾶν, θωρῶ τὸν-γεναικίτην, θωρῶ τες οὐλές 'πού γυρίν τῶν τὸ λεχνόν μου λείπει (τὸ λεχνόν = τὸ λιγνόν, ἡ ὥραια) Κύπρ.

Ἐν γενομᾶμαι μαναχή, | τ' ἔχω δώδεκα 'ποστόλοι νγύρι - νγύρι τοῦ σπιτίου, | νάκα - νάκα τοῦ παιδίου (δὲν κοιμοῦμαι μοναχῇ, διότι ἔχω τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους γύρω - γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ)

Μπόβ. 2) 'Ο καρπὸς εἶδους κολοκύνθης μετ' ἐνὶ μέγαλον βλαστὸν, τῆς γυριάς (βλ. γυριά 6) "Ανδρ. (Κόρθ.) 3) 'Η σειρὰ ἀκολουθίας 'Αστυπ. Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. κ.ά.) Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νέ-συρ. Σύμ. Τηλ.: Τώρα εἶναι δὲ δικό-σου γυρίν τζ' ὕστερι τὸ δικό-μου Κῶς. 'Ηρτεν τὸ γυρί-μου ν' ἀλέσω Κύπρ. 'Ηρτεν τὸ γυρίν σου τώρα νὰ τραουδήσης Πεδουλ. 'Ο φοῦρ-νος τοῦτος ἔχει γυριά (εἰς τὸν φοῦρνον αὐτὸν ψήνουν τοὺς ἄρτους τῶν τόσαι οἰκογένειαι μετ' ἐνὶ τὴν σειράν) Σύμ. Αἰριο βοῦ θ' ἄφου με δὲφ-φοῦρνο-μας, ἐγὼ θὰ 'μαι πρώτη 'ς τὸ γυρί αὐτόθ. || Φρ. Μετ' ἐνὶ τὸ γυρί (ἐκ περιτροπῆς) αὐτόθ. Χρόνο γυ-ρί (καθ' ὅλον τὸ ἔτος) Ρόδ. Γυρί-σου τσαὶ γυρί-μου (ἐκαστος μετ' ἐνὶ τὴν σειράν του εὐτυχεῖ) Μεγίστ. Συνών. φρ. Σειρά σου καὶ σειρά μου || Παροιμ.

Γυρί-γυρίν τοῦ φαλκιοῦ, γυρί-γυρίν τῆς φάσσας (φαλκιοῦ = τοῦ ἱέρακος) ἐκαστος μετ' ἐνὶ τὴν σειράν του) Κύπρ. || Ἄσμ.

'Αθροπος ὅποτε τζ' ἂν ἔν' θὰ κόψη τὸ γυρίν του, ἀλ-λὰ μετ' ἐνὶ τὴν θεοῦ θὰ δώση τὴν ψυχήν του αὐτόθ. 4) 'Η ἐλαφρὰ ἐπιδημία, ὡς περιφερομένη ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον Κάρπ. ('Ελυμπ. κ.ά.) Ρόδ. Κάσ. 'Επιασέμ-με 'φτοδὰ τὸ γυρί Ρόδ. Συνών. γυρίδι 3.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γυρί Ζάκ. Πελοπν. ('Ηλ.) Γ'ρί Λευκ. Γ'ρί Σύρ. 'Υρί Κάρπ. Πάνω Γ'ρί Ζάκ.

γυριά ἡ, "Ανδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θήρ. Πελοπν. ('Ανδροῦς. Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Μεσσην.) γιουριά Πελοπν. (Οἶτυλ.) Σύμ. γιουριά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 'υριά Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ.) γυριά Ζάκ. (Κερ. Μα-χαιράδ. κ.ά.) Πόντ. ('Αμισ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυρίος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

1) Ἐπιφάνεια ἡ γραμμὴ σημειοῦσα κυκλικὸν γῦρον, ὡς τὸ χεῖλος τῆς λεκάνης, πινακίου, ποτηρίου, τραπέζης στρογ-γύλης, τὸ ἐκ σανίδων κυκλικὸν στηθαῖον περὶ τοὺς μυλο-λίθους, ὁ ἐξ ἀλεύρου περὶ αὐτοὺς σχηματιζόμενος κύκλος, ἡ πλεκτὴ σειρὰ περικνημίδος κ.τ.τ. Ζάκ. (Κερ. Μαχαι-ράδ. κ.ά.) Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Κίτ. Μάν. Οἶτυλ.) Πόντ. ('Αμισ.): "Εβαλε τὸ χέρι του 'ς τὴν γυριά τοῦ μύλου, νὰ δοῦ τὸ κόψη νὰ ἰδῇ Βερεστ. "Ηβλεξε μὲν-γυριά γάρτσα Σύμ. Λέκα 'υριές κάμε κι ἀπέκευ ν' ἀρχέψης τὰ στενέματα (πλέξε δέκα στροφὰς καὶ ἔπειτα ν' ἀρχίσης νὰ στενεύης τὸν κύκλον τῆς κάλτσας) 'Απύρανθ. "Ηκαμες τὴν ἀστρααλένη 'υριά; (ἐπλέξε τὴν περὶ τὸν ἀστράγαλον στροφὴν τῆς κάλτσας;) αὐτόθ. Τοῦ μύλου τὴ γιουριά φαίνεται μὰς ἔδωσε: δὲν εἶναι καλὸ ἀλεύρι, εἶναι πάσπαλη Οἶτυλ. Πάππος χαχάλεψε παλαρέας 'ς σὰ γυρίες καὶ πιάκε τοῦ παιδίου τὸ χέρι (ὁ γέ-ρων ἔψαυσε τὴν περιφέρειαν τῆς στρογγύλης τραπέζης φα-γητοῦ καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ παιδίου ἐκ παραμυθ.) 'Αμισ. || Ἄσμ.

"Ετρεχε ἀπάνω 'ς τὰ βουνὰ | κ' ἔβρασκε γυδοπρόβατα

κι ἀπὸ τοῦ μύλου τίς γιουριάς | ἔτρωγε τὰ φακάλευρα (φακάλευρα = ἄλευρα κατωτέρας ποιότητος ἐκ μοιρολ.) Μάν. β) Περιδίνης ὕδατος ποταμοῦ Πελοπν. ('Ανδροῦς. Μάν. Μεσσην.) 2) 'Η ὄχθη ποταμοῦ, ὡς περιθέουσα τὴν κοί-την Πόντ. ('Αμισ.): 'Ασ' οἱ ποτάμιν 'φῶτι νὰ μὰς πέρασε, ἄφηκε τὸν ἀδελφὸ μου τὸ μεγάλο 'ς σὴ γυριά καὶ 'πῆρε ἐμέ-να καὶ πέρασέ με (ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μὰς περάσῃ ἀπὸ τὸ πο-τάμι, ἄφησε τὸν ἀδελφόν μου τὸν μεγάλον εἰς τὴν ὄχθη καὶ ἐπῆρεν ἐμένα καὶ μετ' ἐπέρασε). 3) Καμπὴ ὁδοῦ Πελοπν. (Μεσσην.) 4) Στροφή κατὰ τὴν ὁρχήσιν Νάξ. ('Απύρανθ.):

Μουρέ, σήκω νὰ πάρωμε κ' ἐμεῖς μιὰ 'υριά. Συνών. γυ-ρία 3, γυροβολιά 1β. 5) Περιοδεία, περίπατος Θήρ. β) Ἐπαιτεία Νάξ. ('Απύρανθ.): Καλὰ - καλὰ 'ἴησα-γι ἐτοῦτοι τσῆ 'υριάς (σχεδὸν κατήντησαν καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τῆς ζητιανιάς). Αἰριο βορεῖ νὰ 'ενοῦνε τσῆ 'υριάς. Τσῆ 'υριάς θὰ τότε κάμουν οἱ 'οἱ του, 'ιατὶ εἶναι κακοκέφαλοι (οἱ 'οἱ = οἱ υἱοί). 6) Εἶδος κολοκύνθης μετ' ἐνὶ βλαστὸν ἔρποντα καὶ καρποὺς ὑπολεύκους "Ανδρ. (Κόρθ.)

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυριά τοῦ Κούμαρη Πελοπν. (Μεσσην.)

γυριάζω 'Ιων. (Φώκ.) Πελοπν. (Γορτυν. 'Ηλ. Κάμπος Λακων. Λάστ.) γυριάζω Πόντ. (Νικόπ. Σταυρ. κ.ά.) γυριά-ζω Κύπρ. γυριάζω Βιθυν. (Προῦς.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυριά. 'Ο τύπ. γυριάζω διὰ μεταθ. τοῦ ρ.

Α) Ἀμτβ., περιφέρομαι Βιθυν. (Προῦς.) 'Ιων. (Φώκ.): Αὐτὸς γυριάζει Προῦς. Πάμε νὰ γυριάσωμε, νὰ σεριανίσω-με Φώκ.

Β) Μετβ. 1) Συνείρω εἰς κύκλον Πελοπν. ('Ηλ. Λάστ.): Ἄσμ.

"Αιντε νὰ πᾶμε, Κωσταντοῦ, μέσ' 'ς τὸ δικό μου σπῆτι, ποὺ μοῦ 'ρθ' ἕνας τρανὸς ἀγᾶς κ' ἕνας πασᾶς μεγάλος, γύρους γυριάζει τὰ φλοριά καὶ τὰ μαργαριτάρια Λάστ.

"Η μιὰ ξομπλιάζει τὸν αἰτό, ἡ ἄλλη τὸν πετρίτη, κ' ἡ τρίτη ἡ καλύτερη τὸν ἥλιο συνοριάζει

καὶ τὰ φλοριά γυριάζει

'Ηλ. 2) Περιβάλλω κυκλοτερῶς, τριγυρίζω Κύπρ. Πελοπν. (Γορτυν.): Γυριάζω τὸ χωράφι (περιβάλλω διὰ τάφρου ἢ ἐπιχώματος τὸν ἀγρὸν πρὸς προφύλαξιν) Γορτυν. || Ἄσμ.

Μάλτα, τζαὶ ἐν σὲ παίρνομεν τζι ἂν ἦσουν κολοκένη τζαὶ μετ' ἐνὶ τσιπ-ποκρόμ-μουν ἂν ἦσουν γυρκασμένη (κολοκένη = κολοκύνθη, τσιπ-ποκρόμ-μουν = ὁ φλοιὸς τοῦ κρομμύου) Κύπρ. β) Εἰς τὴν γλῶσσάν των ὑποδηματοποιῶν, ἐπιδιορθῶν τὰ ὑποδήματα ἐπιρράπτων δερματίνην λωρί-δα Κύπρ.: Ἐπῆρα τέσ ποῖνες 'ς τὸν τσαγγάρον νὰ μοῦ τέσ γυρκασῇ (ποῖνες = ποδῖνες = ὑψηλὰ ὑποδήματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν). Ἐν' ὁ μαστρα - Πετροῦς ποὺ μοῦ ἐγύρκασεν τέσ ποῖνες. Συνών. τριχιάζω. 3) Περισυλλέγω διὰ δικράνου ἢ ἄλλου τινὸς ἐργαλείου τὴν ἀπὸ τῶν ποδῶν των ἀλωνιζόντων ζῶων σκορπιζομένην καλὰμην φροντίζων οὐ-τως, ὅπως τηρῆται ἡ κυκλικὴ γραμμὴ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἀλωνίου Κύπρ.: Ἐγύρκασα τ' ἄλωνι. Συνών. γυρίζω Β1, στυμπαλλω. 4) Κινῶ περιστροφικῶς τὸ περιέχον σῖτον ἢ ἄλλα δημητριακὰ κόσκιον, διὰ νὰ ἀποχωρισθοῦν τὰ περιεχόμενα σκύβαλα Πόντ. (Νικόπ. Σταυρ.): Γυριάζω τὰ κοκκία (= σῖτον) Σταυρ.

γύριασμα τό, Πελοπν. (Γορτυν.) γύριασμαν Πόντ. (Σταυρ.) γύρκασμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυριάζω.

1) Ἡ διάνοιξις προστατευτικῆς αὐλακὸς ἢ τάφρου πέριξ τοῦ ἀγροῦ Κύπρ. Πελοπν. (Γορτυν.): Τὸ γύριασμα τοῦ χω-ραφιοῦ Γορτυν. 2) Ἡ περὶ τὸ ὑπόδημα ραφὴ δερματίνης λωρίδος πρὸς ἐπιδιόρθωσιν αὐτοῦ Κύπρ.: Οἱ ποῖνες μου θέλουν γύρκασμαν (ποῖνες = ποδῖνες = ὑψηλὰ ὑποδήματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν). 3) Τὸ κοσκίνισμα δημητριακῶν καρ-πῶν, σίτου, κριθῆς κ.ά. Πόντ. (Σταυρ.)

